VI. évfolyam, 3. szám
1950 január 12

Ludas Matyi

Ahogy azt Morriska elképzeli...

Morris, amerikai tábornok: Uraim, a civilizációt meg kell menteni s ebben önöknek nagy gyakorlatuk van...

70 fillér

Miért védi Amerika a japán háborús bűnösöket?

— De tábornok úr, engem is ezekkel az átkozott bacillusokkal öltek meg!
— Ez biztos?
— Persze, hogy biztos.
— Akkor jó, legalább ki van próbálva.

Bevin levele Csu-En-Lajhoz

Excellenciám értesíti Excellenciádat, hogy őfelsége kormánya mindazokkal, akiket illet és mindazokkal, akikkel illett, megbeszélve, áttekintve, fontolóra véve és megvizsgálva a kínai néphadsereg erőszakos, de hathatós magatartásának földrajzi és politikai következményeit ama szempontból, hogy őfelsége kormánya vajjon abban a helyzetben van-e, majd továbbá meghallgatva az erőszakügyi szakértőket és az erős-szagügyi szakértőket, úgy találtuk, hogy őfelsége kormánya nyakig abban a helyzetben van.

Amidőn ezt Excellenciádnak azzal az örömmel hozom tudomására, amely öröm a Brit Államszövetség jelenlegi helyzetének és jövőbeli reménységeinek teljesen megfelel, egyben legyen szabad kifejeznem őfelsége kormányának azon elszánt óhaját, hogy a két nép között a múltban fennállott és mulandó világnézeteken felülemelkedő üzleti kapcsolat a jövőben is fennmarad azzal a különbséggel, amelyben majd csak megegyezünk valahogy. Egyben felhívom Excellenciád figyelmét arra, hogy ezen elismerő levelemmel egyidejűleg nyilatkozatot adtam néhány hírügynökségnek a bolsevizmus terjedésének kívánatos megakadályozásáról, de ezzel sem az új Kínát megbántani, sem régi koncessziónkat kérdésessé tenni szándékomban nem állt, nem áll, és nem fog állni.
Vagyok Excellenciádnak Excellenciája,

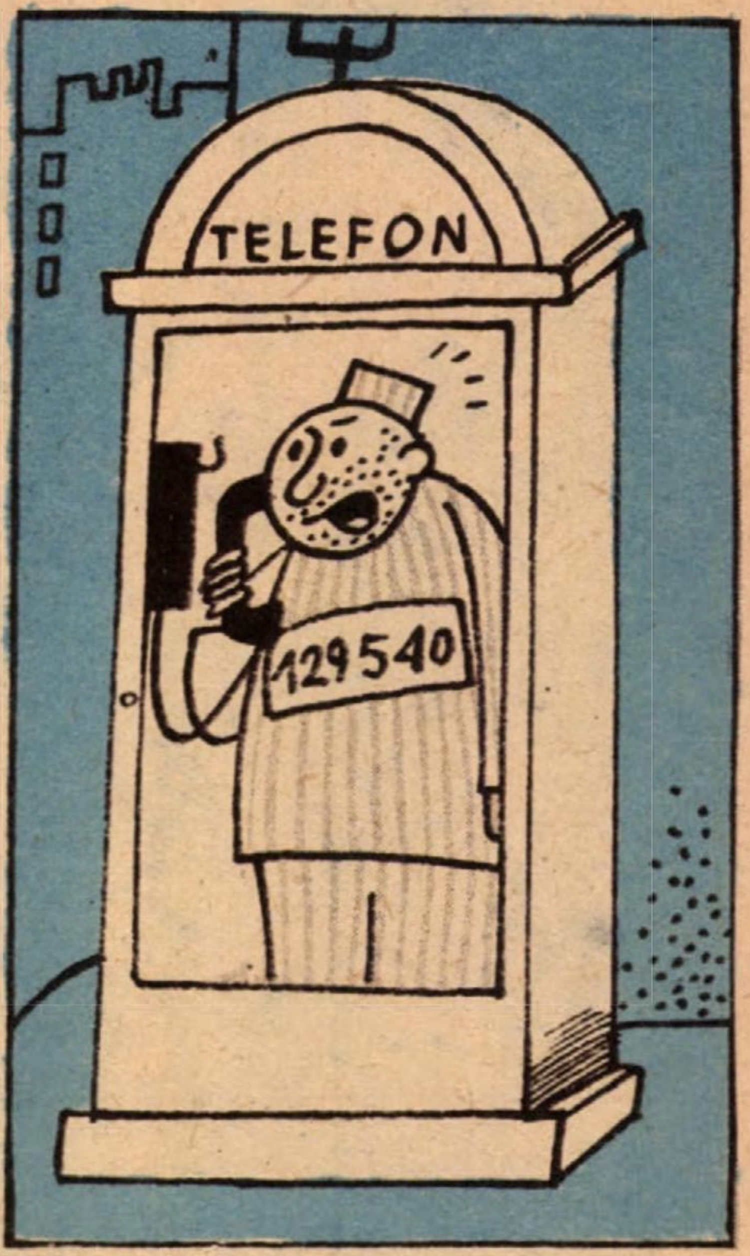
Ernest Bevin.

Egy amerikai jegyzék születése

— Ejnye kisasszony, hogy is mondják azt magyarul, hogy spion?
— Kém.
— Az nem hangzik jól. Nevezzük inkább a szabad világ képviselőjének.

Úgy, ahogy mondja!

— Halló, ott Kovács ügyvéd úr? Itt 129—540!

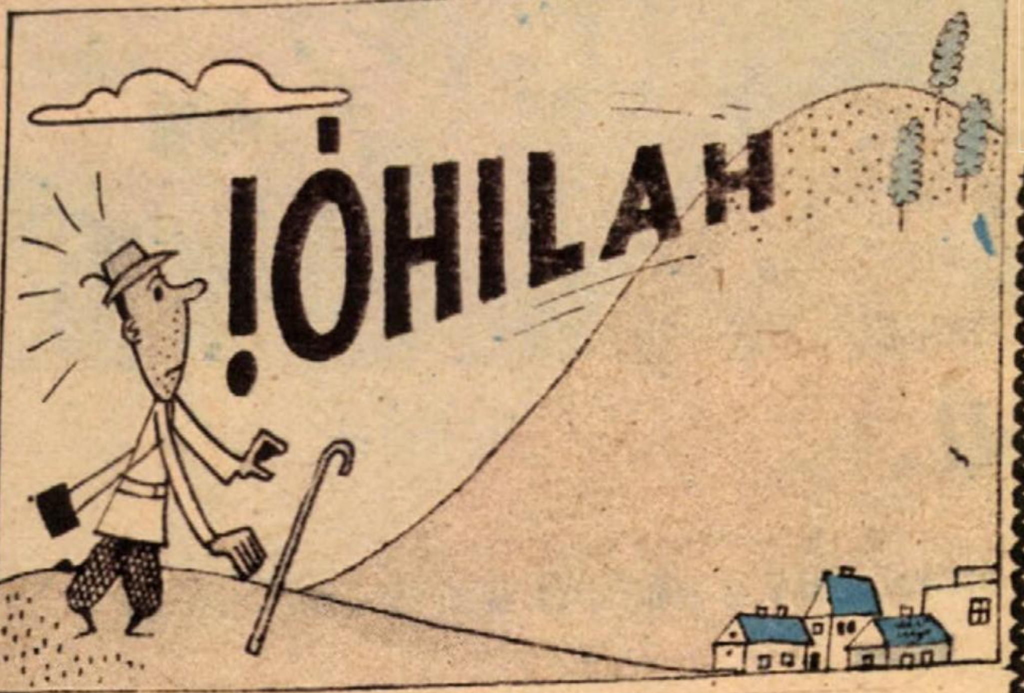

1949-es előjegyzéseit teljesítette. Azok az üzemek, akik a most következő hetekben kabarénkat szívesen látják vendégül, társulatunkat előjegyezhetik szerkesztőségünk telefonszámán (127—750, 128—031). Megemlítjük, hogy másfélórás műsorunkban a Nemzeti Színház művészein, Somogyi Erzsin, Peti Sándoron és Pásztor Jánoson kívül fellépnek a Ludas Matyi rajzolói és munkatársai, valamint Lantos Olivér is. Kabarénk díjmentesen látogat el az üzemi dolgozókhoz.

A visszhang

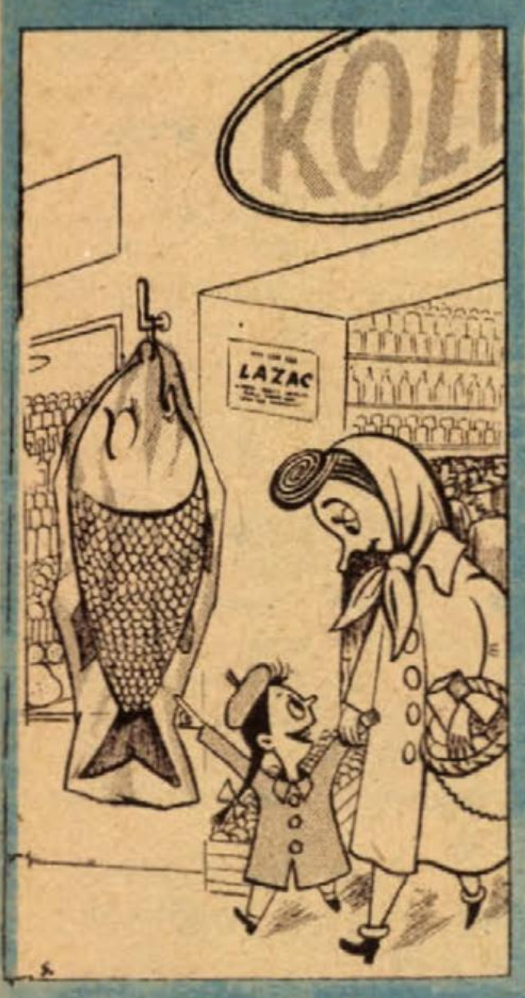

JÁNOSKA FELOLVAS

— Villanyfényben fog fürödni minden falu, egészséges lakóházak lesznek, cipő, ruha, mozi, jó utak, kutak, iskolák, könyvtárak, jólét, boldogság mindenkinek!
— Mit mesélsz, kisunokám?
— Nem mese ez, nagyanyám, hanem az ötéves terv.

A Közért előtt

— Anyukám, miért van ez a hal celofánban?
— Hogy el ne ússzék.

Gyermeklogika

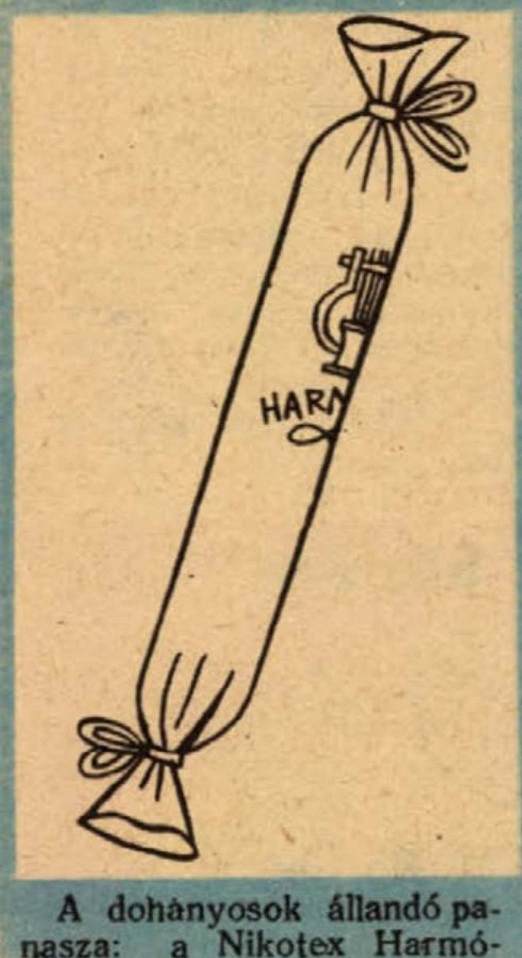
— Tudja a mamád, Magduska, hogy lejöttél játszani az udvarra?
— Hogyne. Ő tiltotta meg.

Síkaland

— Apukám, megbeszélted anyuval, hogy várjon majd ránk?

Egy probléma megoldása

A dohányosok állandó panasza: a Nikotex Harmóniából kihullik a dohány. Javaslatunk a probléma megoldására.

Nyugaton

Tőkés a nejéhez: Csak tudnám, miért gyűlölnek bennünket ezek a kommunisták?!

Ludas Matyi azt üzeni

Kőszegi István. Köszönjük a küldött ötletet, de nem eléggé általános érdekességű.

V. István, Máza. Nem értjük egészen, mit ért „színműkönyvek" alatt. Kérésével egyébként is a SzOT kultúrosztályához kell fordulnia.

R. Gyula, Mezőnyárád. A vers jobb, mint a rajz, de azért egyik sem közölhető.

M. János, Szőreg. Jó költő nem könnyen lesz az emberből. Verseiben a költői tehetségnek nyoma sincsen. Szép dolog, hogy szívesen foglalkozik versírással, de hasznosabb tagja lesz a szocialista Magyarországnak, ha tanul és dolgozik, mintha azzal áltatja magát, hogy valamikoris jó verseket fog írni.

W. Miklós, Arad. Ötleteket küldhet, ha jók, közöljük.

K. Vince, Győrszemere. Az újévi üdvözletet hálásan köszönjük, de sem a prózát, sem a verset nem használhatjuk.

Ifj. B. Menyhért, Szőreg. Van benne valami, de kevés. A verselés pedig sántikál.

R. Gyula, Tab. Felháborodtunk a dolgon, de mit kezdjünk vele?

M. Jenő, Zalaszentiván. Bizony, a rajzok kezdetlegesek, és azzal vélünk jó szolgálatot tenni önnek, hogy ezt őszintén kimondjuk. Szívélyesen üdvözöljük.

K. Miklós hadirokkant. Sajnos egyiket sem használhatjuk.

R. Géza, Nyíregyháza. Tehetséges ember, küldjön máskor is kéziratot.

S. Zoltán, Bpest. Az előbbi üzenet önre is vonatkozik.

B. József, Debrecen. Sajnos, kéziratai nem ütik meg mértékünket.

ÖTVENÉVES lett a XX. SZÁZAD

— Gratulálhatunk az ötvenedik születésnaphoz?
— Minek? Maguknak úgyse lesz belőle sok örömük.

Távirat Hágába

KASSO: A nyugati „Kultúra" csődje —

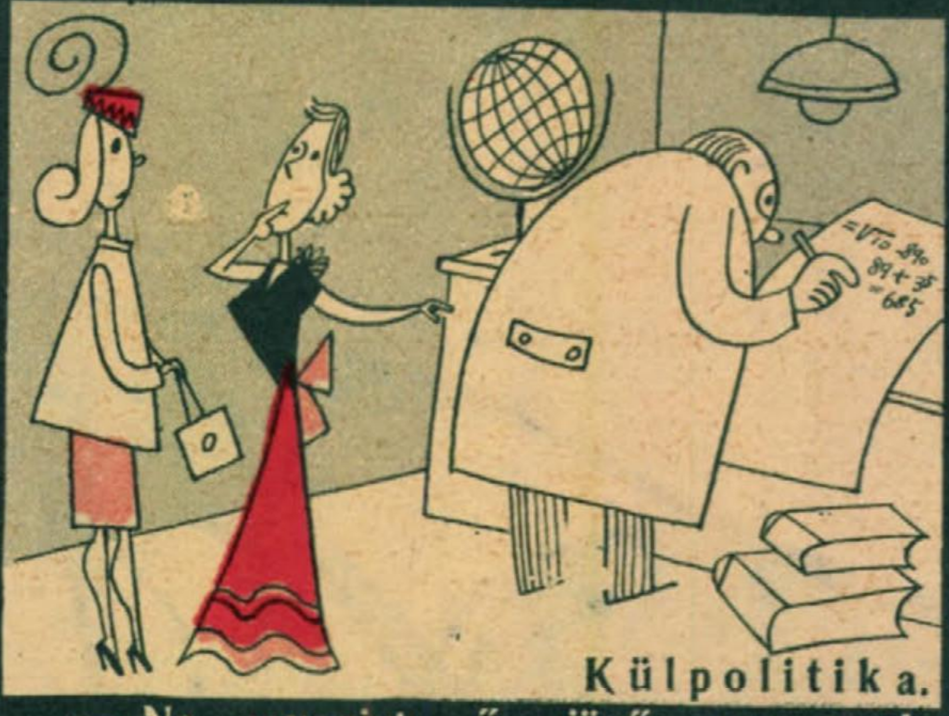
Médium: Ugylátszik, ez a szellem nemrég halt meg, mert az asztal szambát táncol.

— Most jövök haza fáradtan a templomból és zavarni merészel a koldulásával?

Portás: Mi az?! Magánál nincs sem revolver, sem géppisztoly?! Mars innen!

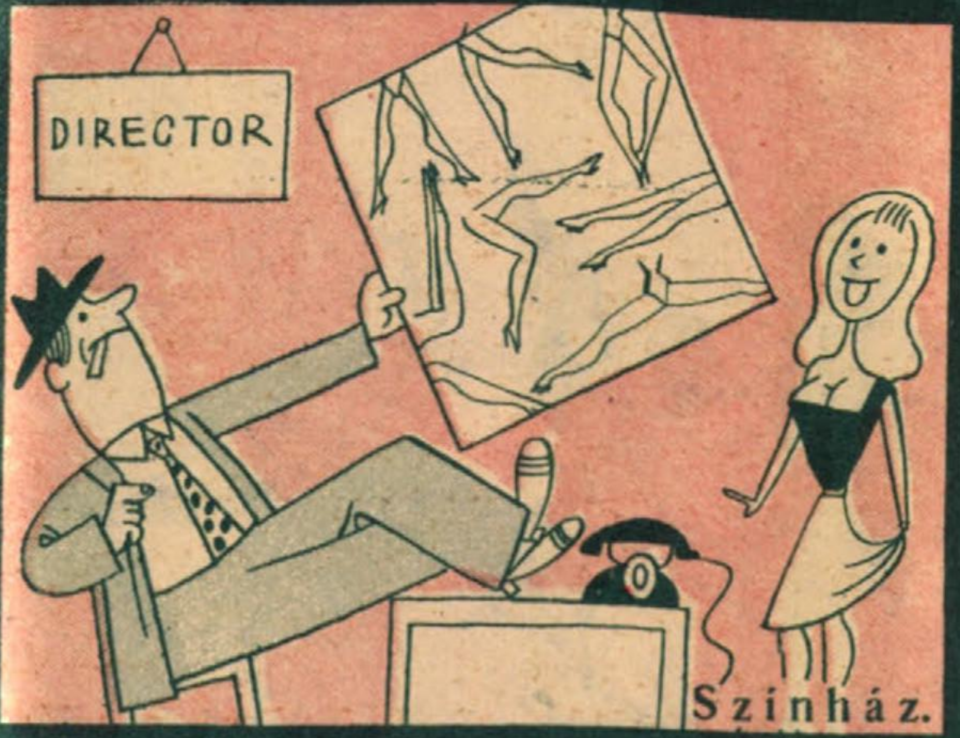
— Ne zavarjuk, ő a jövő nagy embere! Már most dolgozik a Föld és a Hold közötti háború lehetőségein.

Seriff: Erőszakoskodtál ezzel a fehér nővel amikor felkeresett a lakásodon és levetkőzött!

Ügynök: Ön munkanélküli? Ajánlom ezt a gépet, amely a gyomorkorgás zaját „Yankee Doodle" dallamára alakítja át.

Igazgató: Itt van a szerepe, művésznő Shakespeare Romeo és Julia című darabjában.

Gádor Béla:

A CSODADOKTOR

Huszonöt éve vacakolok a gyomrommal. Alig van Budapesten klinika, kórház, ahol ne ismernének és alig van jelentősebb orvos, aki legalább életében egyszer belém ne kukkantott volna. Nem dicsekvésképen mondom, de orvosi körökben gyomrom határozottan közszeretetnek örvend, nem beszélve beleim nagy népszerűségéről. Meggyógyulnom mindeddig nem sikerült, mert betegségem nem sorolható az ismert bajok közé, nincs is latin neve s így aztán nem lehet gyógyítani. Időnként azonban hozzátartozóim és barátaim mégis úgy szoktak dönteni, hogy valami újabb gyógymódnak kell alávetnem magam s így kerültem a napokban Dr. Veréb Frigyeshez, akiről Ranolderné, de mindenki a házban csodákat mesél. Valóságos csoda ez az ember. Csak rád néz és már tudja, mi bajod. Számos embert meggyógyított már, többek között Ranolderék háziurát is ő adta vissza az életnek, amiért az élet meg is haragudott rá egy kicsit.

Dr. Veréb Ranolderné közbenjárására soron kívül fogadott. Persze, egy szóval sem említettem neki 25 éves prakszisomat, szerényen leültem, mint egy kezdő gyomorbeteg, aki nagyon tiszteli az orvostudományt és különösen Dr. Veréb tudományát. Igyekeztem minél ostobább képet vágni, ami szerencsésebb pillanataimban elég jól szokott sikerülni. Meg kell jegyeznem, hogy a csodadoktor már a belépésem percétől kezdve szakadatlanul szuggesztív volt, futólag szólt néhány elismerő szót sajátmagáról és kezelési metódusáról, majd bamba képemtől szárnyakat kapván, egészen az ihlet magasságáig emelkedett:

— Ne szóljon egy szót se — mondotta — önnek az arcára van írva a betegsége. Ez a hosszúkás sovány keserves arc, a szájnál húzódó mély ráncok, az eset világos...

Szabatos diagnózist adott és leste a hatást. Én hallatlan szerénységgel közöltem vele, hogy diagnózisa nem más, mint szintézise a Korányi-klinikán 1926-ban és a Zsidókórházban 1933 elején kapott diagnózisoknak, azzal a különbséggel, hogy az utóbbi még „ulcusra suspect folt"-ról is beszélt.

Dr. Veréb kissé megütődve nézett rám.

— Ezek szerint maga már volt régebben is vizsgálaton?

— Hogyne, kérem, rengetegszer.

Kissé elkedvetlenedve firtatta:

— Röntgen, Weber, próbareggeli?

— Minden volt sokízben.

— Frakcionált próbareggeli? — kísérletezett tovább.

— Legalább tízszer Úgy nyelem a csövet, mint a nokkedlit. A bismutot pedig direkt megszerettem.

Közben vizsgálni kezdett s ezalatt én elmondtam a 25 év főbb diagnózisait, amint egymást váltva és egymásnak gyakran ellentmondva követték egymást. Dr. Veréb rosszkedvűen hallgatott, csak időnként dobott be egy-egy latin szót, de egyszerre újból megélénkült s a szeme visszanyerte acélos tekintetét:

— Most az a kérdés, hogy milyen gyógymódokat próbált?

— Mindent — mondtam szerényen. — Papaverintől kezdve az óbudai javasasszony teájáig. Pszichoanalizist és diétát. Mindent kipróbáltam és mindennek az ellenkezőjét is. 1930-ban három hónapig napidíjat fizettem egy öreg néninek, hogy imádkozzon a gyomromért. Ausztráliai és Indiai füveket ettem. Voltam bicsérdista, sőt nudista is egy darabig. Gyakoroltam a yoga-légzést és pingpongoztam. Szakállt növesztettem, megnősültem, elváltam, semmi se használt.

A csodadoktor méla tekintettel nézett rám, amelyet régi szuggesztivitásának már csak üres gépies felvillanásai tettek változatossá.

— Majd én felírok valamit, ami biztos használni fog — szólt és letörten jegyezni kezdett egy recept-cédulán. Amikor befejezte az írást, megkérdeztem:

— Atropin és alkáliák, nemde?

Fásultan bólintott. Sovány arca megnyúlt, szája körül a ráncok elmélyültek.

— Nincs magának sok sava? — kérdeztem gyanakodva. Veréb bólintott.

— Rengeteg savam van. Most is úgy ég a gyomrom, hogy majd megőrülök.

— Mit szed?

— Szódát.

— Szedjen alucolt, az jobb. És evés után tegyen termofort egy félórára.

— Jó, majd megpróbálom, — mondta rezignáltan, de már felém se fordult, úgy utált. Elköszöntem és gyorsan távoztam. Csak az utcán jutott eszembe, hogy a honoráriumról teljesen megfeledkeztem. Első vizitről lévén szó, legalább 50 forintot kellett volna kapnom tőle.

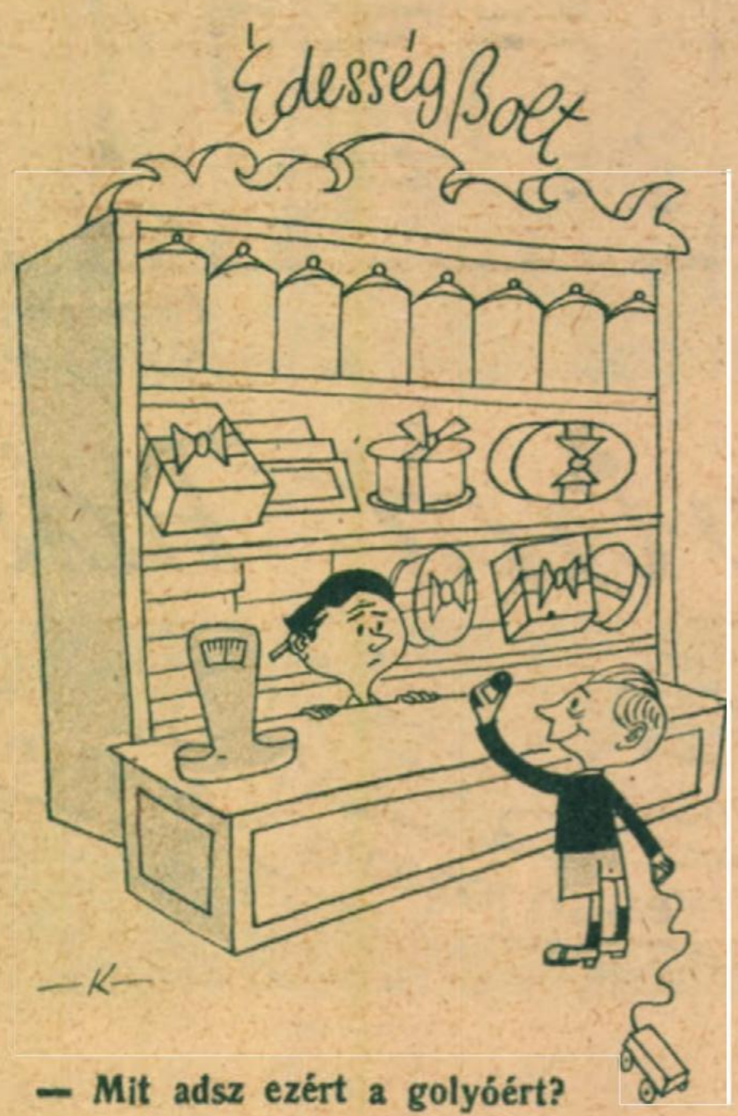
VIGAD AZ ERDŐ

a szovjet rajzfilmen

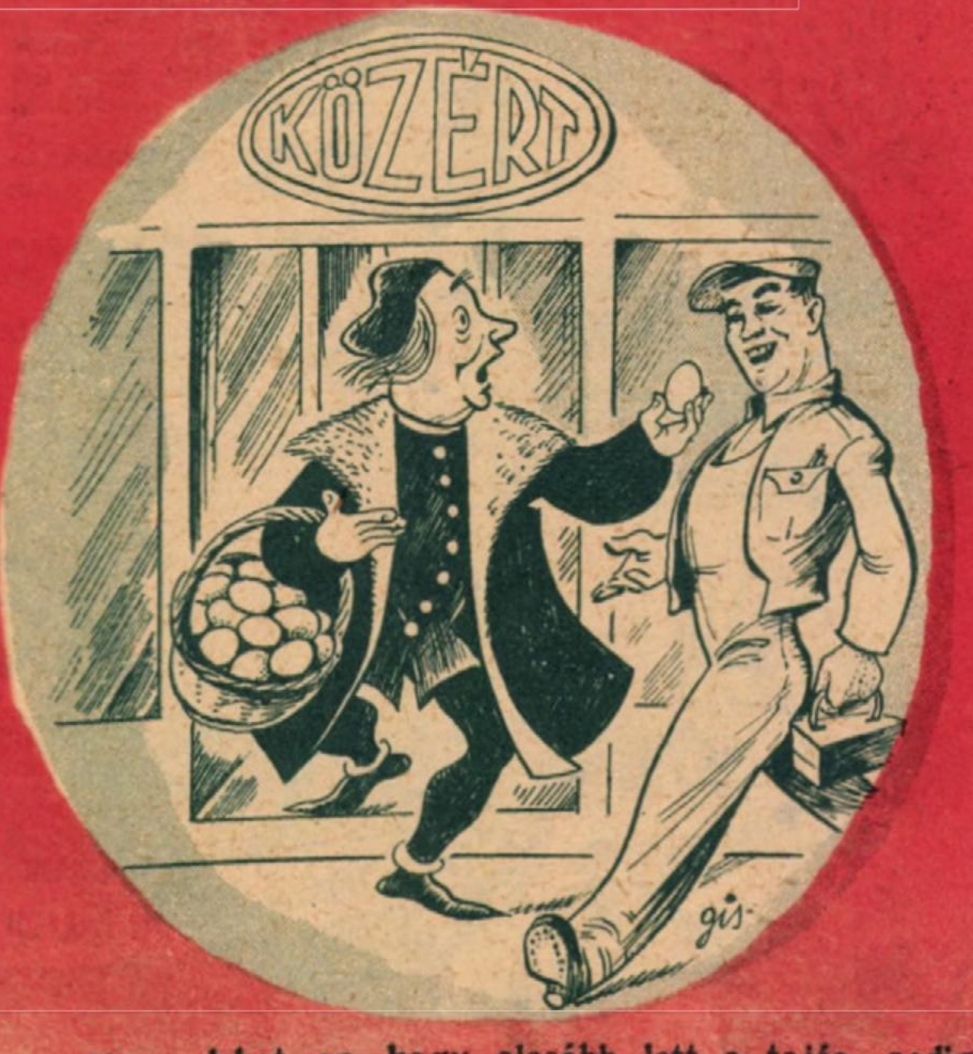
és vigadnak a legifjabbak a nézőtéren.

Ifjúsági Édesség Boltok nyiltak

— Mit adsz ezért a golyóért?

Kolumbusz kérdez

— Hogy lehet az, hogy olcsóbb lett a tojás, pedig tél van?

— Úgy, hogy itt tervgazdálkodás van!

— Látja, ez a Kolumbusz tojása.

Czibulka, a fatalista

Czibulka Pétert mindenki hipohondernek ismerte. Az irodában, ahol együtt dolgoztunk, mindenki mulatott rajta. Délelőtt tíz órakor elővette uzsonnáját, amely selyempapírba, celofánba és bádogskatulyába volt csomagolva.

— Hogy ne érjenek hozzá a bacillusok — magyarázta.

Délben az étkezőben hőmérőt tett a levesbe.

— Orvosi előírásra csak 26 fokos levest szabad ennem — mondotta a csodálkozóknak.

Ha fájt a feje, három dobozból három tablettát vett elő.

— Ez az aszpirin, ez a barna az aszpirinnek szívre való hatását ellensúlyozza, a harmadik pedig a gyomorra hat, hogy ne ártson meg a sok orvosság — mutatta a gyógyszereket.

Nyáron is fülvédővel járt. Fölényesen oktatott ki bennünket:

— Melegben lehet legkönnyebben meghülni. Az emberek könnyelműek, nem tudják, hogy a legkisebb léghuzat is megárt. A vatta nem elég, fülvédő is kell. Sőt a vattát pogácsaolajjal kell bekenni. Az szigetel legjobban.

Czibulkát félévvel ezelőtt máshova helyezték. Azóta nem láttam. Ezért érthetően meglepődtem, amikor tegnap kétfokos hidegben a nyitott Lukács-uszodában pillantottam meg. Sőt nem is a vízben, hanem a parton.

— Légfürdőt veszek — mondotta és kedélyesen megpaskolta meztelen combját.

— Nem fél, hogy meghül? — kérdeztem csodálkozva.

— Dehogy félek! Ha a csillagokban meg van írva, akkor fűtött szobában is meghülhetek.

— De hiszen maga azelőtt a szellőtől is félt!

— Régen volt! — legyintett. — Azóta megismerkedtem az asztrológiával. Sorsunk a csillagokban van! Már nem félek a cúgtól, a betegségektől. Ha a csillagokban az áll, hogy száz évig élek akkor nem foghat rajtam a betegség.

Egyre jobban hitt az asztrológiában. Elgázolta a villamos, de nem történt semmi baja, egy épülő ház mellett az orra előtt esett le egy tégla.

Magabiztosan mondotta:

— Ha a csillagokban meg van írva, nem történhet bajom.

Nemrég a Dunaparton sétált. Egy kisfiú a labdája után szaladt és beleesett a Dunába. Czibulka utána ugrott. A gyerek kiúszott a Dunából, de Czibulkát fuldokolva mentették ki. Amikor mesterséges lélegzéssel életre keltették, elhaló hangon szólalt meg:

— Kis tévedés volt az egész. Azt hittem, ha a csillagokban meg van írva, akkor úszni is tudok. Nem volt megírva...

Palásti László

KUTYATULAJDONOSOK egymásközt

Amerika és Anglia „független" államszövetségeket alakít.

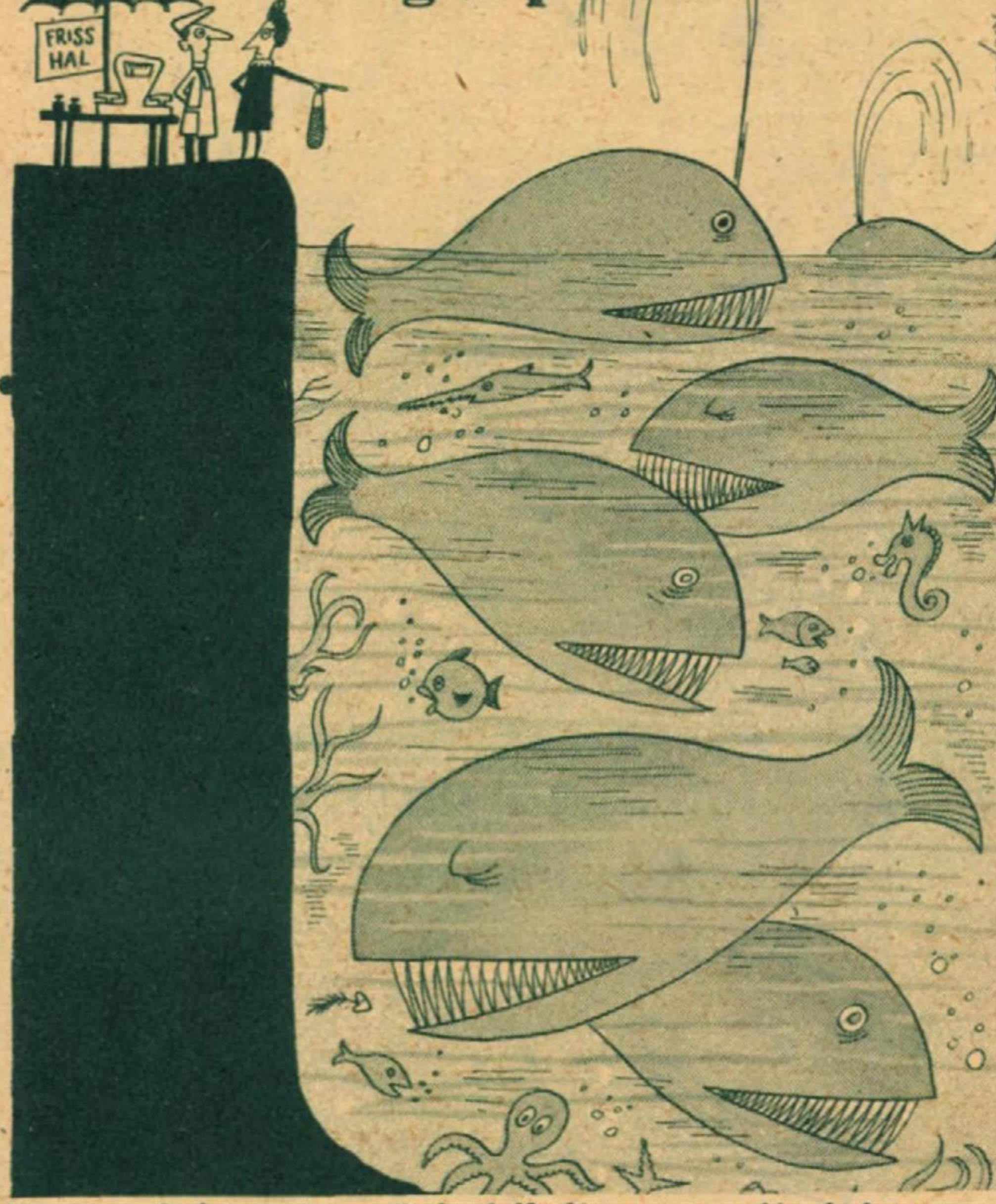
Reakczy Jóska orvoshoz megy, aki alaposan megvizsgálja.

— Uram — mondja az orvos azután — meg kell mondanom önnek, hogy a tüdeje nagyon rossz állapotban van...

Reakczy szeme felcsillan:

— Tessék mondani doktor úr... Lehet, hogy nem érem meg az ötéves terv végét?

Angol piacon

— Azt a szép, kövér bálnát csomagolja be!

Ajándékozás után

— Esküdjön meg asszonyom, hogy ez a huszonhetedik csere volt az utolsó!

Botrány Budán

Békeszerető, jámbor, csendes ember vagyok kérem, ezért is lakom egy kies óbudai mellékutca kis házában, ahol se kutya, se gyerek, se rádió. Egyetlen szenvedélyem van csak; olvasgatni szeretek néhány órát esténként lefekvés előtt. A kérdéses este nyitott ablak mellett a díványon végigheverve olvastam, mikor egyszer csak éktelen lárma bontotta meg kint a néptelen utcácska csendjét.

— Pincér! Sört hozzon! Micsoda kiszolgálás ez!

Kitekintettem az ablakon. Részeg ember ült a járda szélén, amelyet nyilván a kocsmaasztallal tévesztett össze és kiabált éktelenül.

— A sarkon túl, balra van a kocsma jó ember, — próbáltam útbaigazítani.

— Kuss! — válaszolta röviden. — Nem vagyok köteles átmenni más lokálba.

Sértődötten becsuktam az ablakot és megkíséreltem tovább olvasni, de nem ment. Igy is behallatszott éktelen ordítozása... Pincér! ...Sört hozzon! Sört!...

Végre mentőötletem támadt. Eszembe jutott, hogy a konyhában van egy üveg családi söröm. Gyorsan korsóba töltöttem tartalmát és kivittem hivatlan vendégemnek.

— Itt van öregem! Igya ki aztán menjen szépen tovább!

Már, már nyult utána, de aztán útálkozva félretolta a kezem és ráмförmedt.

— Világosat rendeltem te hülye!

Erre elöntött a düh és fejbevágtam. Kérem felmentésemet.

Jól néznek ki!

(Négy angol munkáspárti képviselőt lorddá neveztek ki.)

— Legyetek nyugodtak elvtársak, ezután is éppen úgy fogom képviselni az érdekeiteket, mint eddig.

SZTRÁJKOLNAK az olasz rakodómunkások

– Könyörgök, legalább egy puskát rakjon ki, hogy bele lőhessek magába!

Egy lorddá kinevezett angol „munkáspárti" képviselő naplója

Hétfő

Ma Attlee megkérdezte tőlem, hogy mi a véleményem a lordságról

— Ósdi, elavult feudális csökevény a legnagyobb mértékben elítélendő — feleltem habozás nélkül, mert sose lehet tudni.

— Úgy értem — mondta Attlee —, hogy mit szólnál hozzá, ha téged neveznének ki lordnak?

— Isten fizesse meg a jóságodat — mondtam.

Kedd

Ma megkérdezte tőlem valaki, hogy nem összeegyeztethetetlen-e az elveimmel ez a lordság.

— Ezt a lordságot — feleltem — még akkor se találnám összeegyeztethetetlennek az elveimmel, ha történetesen lennének elveim.

Szerda

Ma itt voltak a dokkmunkások. Azt mondták, hogy éhesek. A legnagyobb zavarban vagyok. Nekem nincs ellenük különösebb kifogásom, szivesen meghivnám őket a kastélyomba vacsorára, de úgy tudom, hogy nincs frakkjuk.

Csütörtök

Ma megint itt voltak a dokkmunkások, azt mondták, hogy még mindig éhesek.

Hát minek nevezzenek ki engem, hogy végre meg legyenek elégedve?

Anglia elismerte a Kínai Népköztársaságot

John Bull: Ez tényleg van, ezt elismerem...

KIS KABARÉ

A pulyka

Harry S. Truman, az Egyesült Államok elnöke tizenötkilós pulykát ajándékozott Izmet Inönünek, Törökország elnökének.

Inönüné: Nézd fiam, mekkora pulyka! Az az aranyos Truman küldte! Hát nem cuki? Nézd a melléti Szalonnával megspékeljük, jó ropogósra kisütjük, jól megiocsolom borral, amíg sül, bízd csak rám, melléje cékla, dinsztelt káposzta, nagy ember az a Truman, hiába!

Inönü: Hát elég nagy! De viszonozni kéne valamivel!

Inönüné: De mivel?

Inönü: Éppen ezen gondolkozok.

Inönü: Küldjünk neki egy kövér libát. Biztosan szereti.

Inönüné: Ne viccelj Inönü. Nem olyan senki az, mint te, akit egy baromfival elintéz az ember.

Inönü: Küldjünk neki virágot. Az olcsó és mutatós.

Inönüné: Észnél légy, Inönü! Öreg már ahhoz a Truman!

Inönü: Mit szólnál egy szép könyvhöz?

Inönüné: Marhaság. Nem tud törökül.

Inönü: Egy fajkutyát?

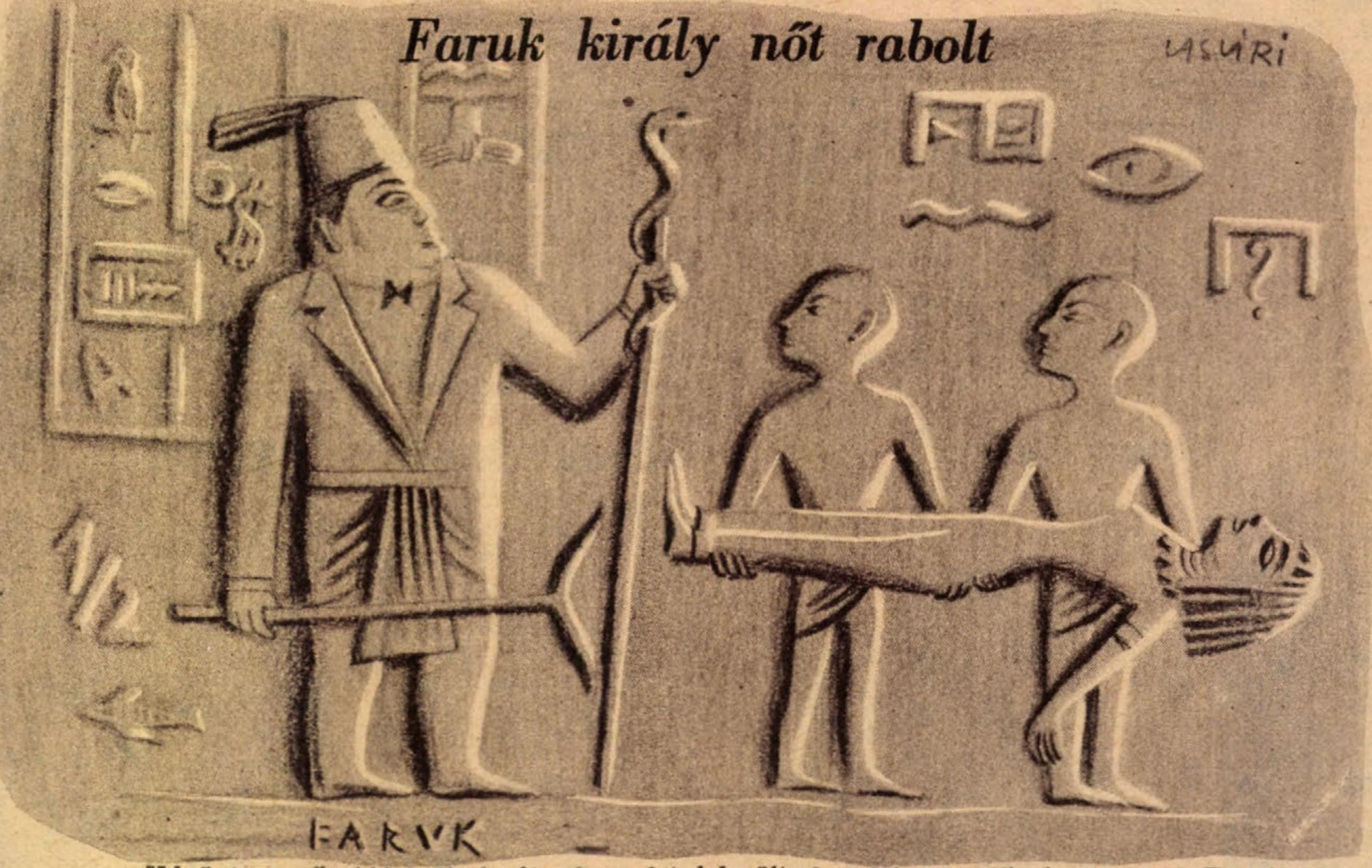
Inönüné: Ne légy gyerek, Inönü. Másnap francia miniszterelnököt csinálna belőle az öregúr.

Inönü (a homlokára csap): Megvan, Melvin! Tudom én már, mi kell az öregnek!

Inönüné: Mi?

Inönü: Törökország! Az nekem jóformán ingyenbe van és amellett nagyon kedves figyelmesség...

Faruk király nőt rabolt

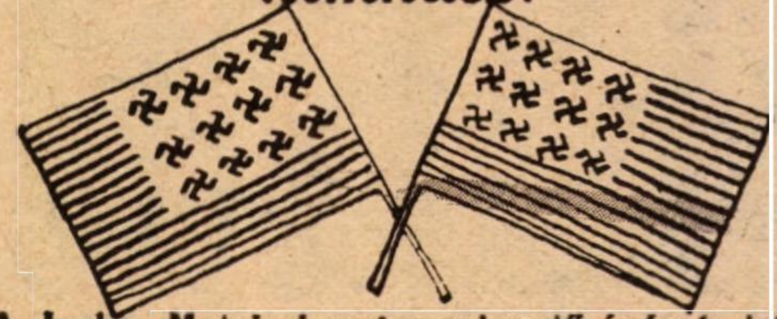
Képünk a nőrablást ábrázolja és azért készült óegyiptomi stílusban, mert Faruk ókori állapotokat teremtett Egyiptomban.

SZABOTÁLJÁK A FÁSÍTÁST A KULÁKOK

— Hajjaj, Zsiros komám, mire ezt az erdőt kivágjuk, már rég a börtönben leszünk!

Megszületett a nyugatnémet himnusz!

— A Ludas Matyi bonni szerkesztőségének telefonjelentése —

Az amerikai főparancsnok tegnap jóváhagyta a Független Nyugatnémet Bábállam új himnuszát, amely a következőképpen hangzik:

Fel fasiszták, honunk szép vitézi!
Truman Harry mutat utat nékünk!
Vilmos óta nem volt ily császárunk,
Hitler óta nem volt ily vezérünk!
Hip, hip, heil! Hip, hip, heil!

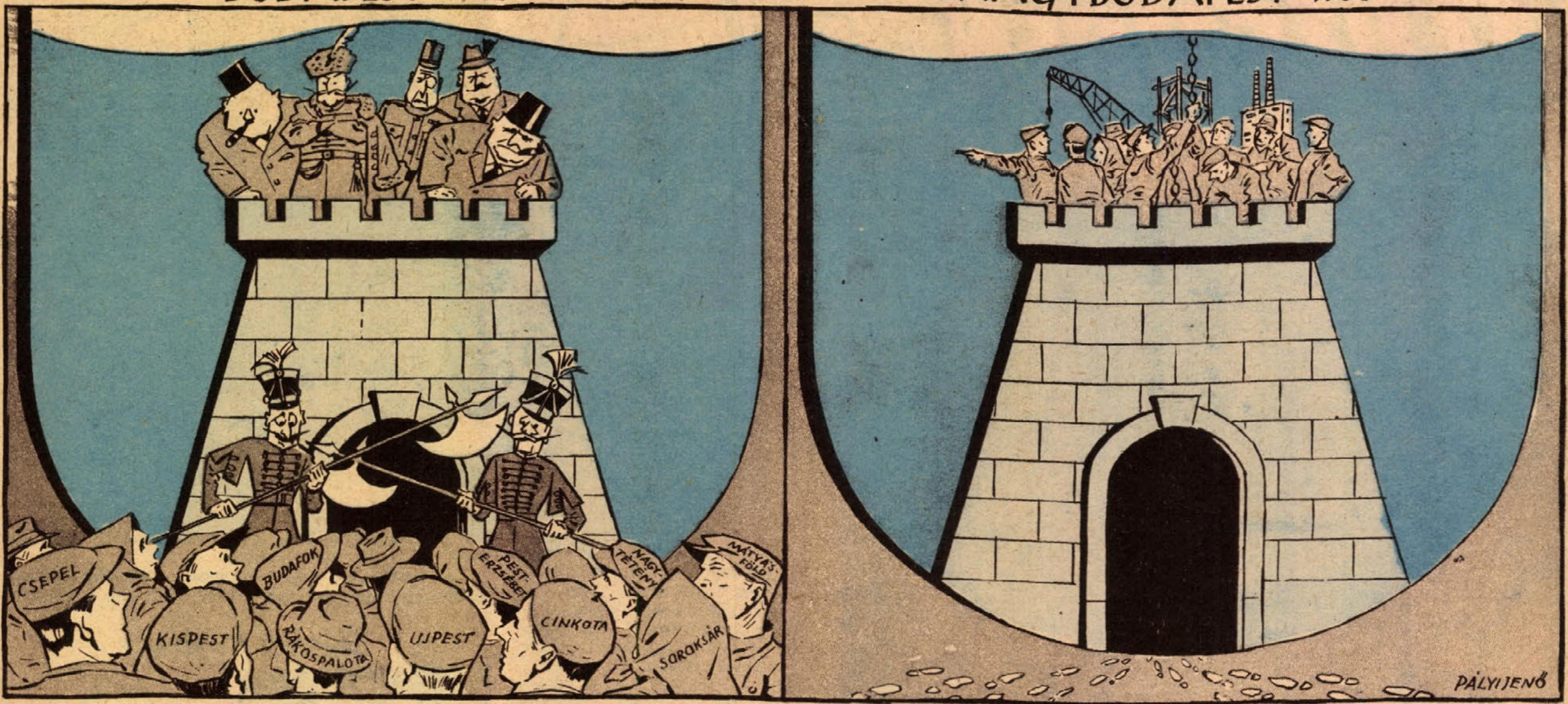
Nyugatról kél szép reményink napja:
Gázkamránk is lesz tán újra nékünk!
Vilmos óta nem volt ily császárunk,
Hitler óta nem volt ily vezérünk!
Heil, heil, hurrá! Heil, heil, hurrá!

Nincs Adolf, de van helyette Harry,
Ő császárunk, istenünk, vezérünk!
Hisszük azt, hogy jóságos kezével
A békéből kivezeti népünk'!
Heil, heil, Harry! Heil, heil, Harry!

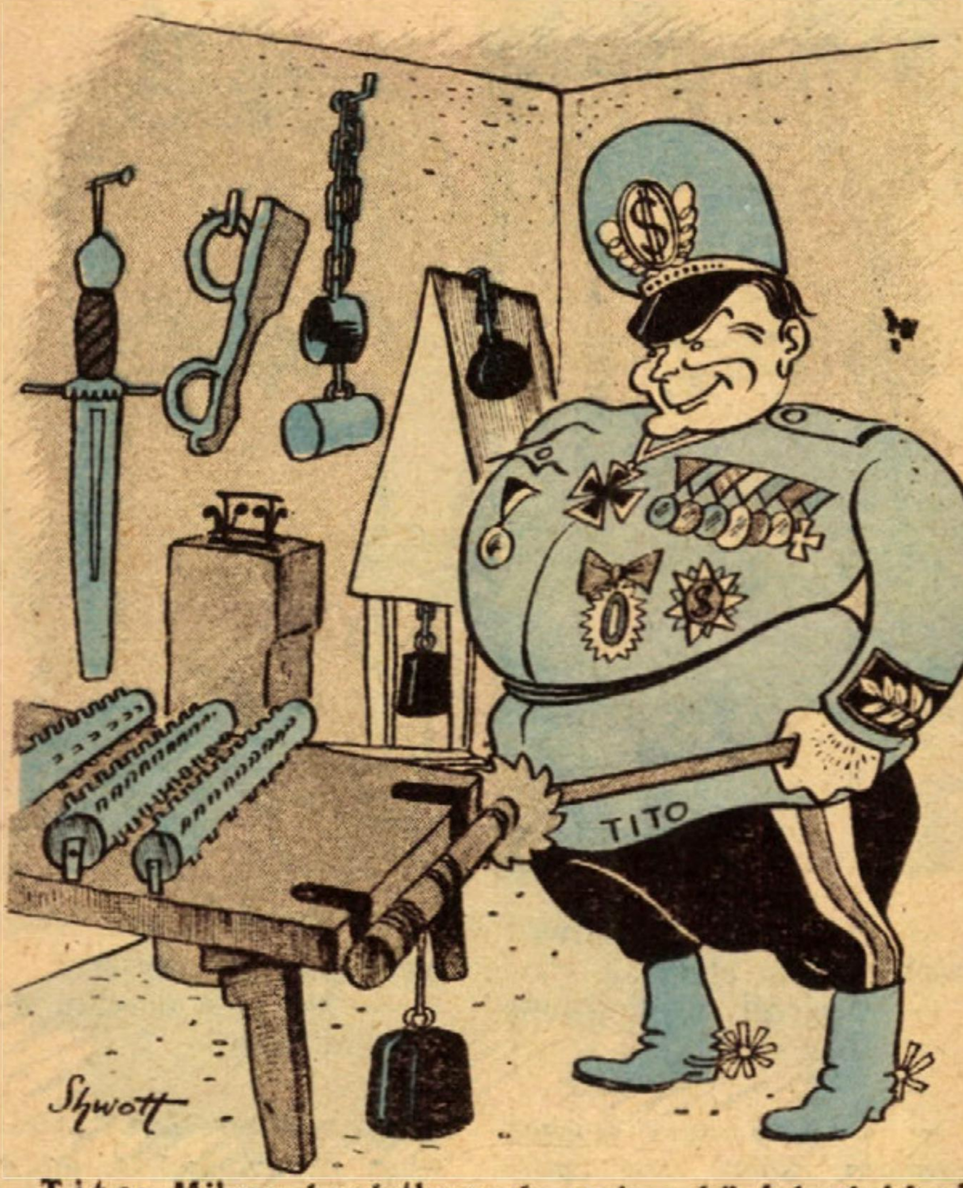
KÉT CÍMER

BUDAPEST 1940 — NAGYBUDAPEST 1950

A tőkések és reakciós urak megakadályozzák az egyesülést. — A peremvárosok diadalmasan egyesültek Nagybudapestté.

Egy középkori kínzókamrában

Tito: Milyen kezdetlegesek ezek a középkori kínzóeszközök. Ebben is mennyit fejlődtünk!

Bécsiszelet REKAMIÉVAL

Kaposi Pál, aki évtizedek óta üldözi a Találmányi Hivatalt felfedezéseivel és aki eddig — mint állandó pénzzavarából is megállapítható — mindent feltalált, csak sajátmagát nem találta fel, — sugárzó arccal szólított meg a Nemzeti Színháznál, ott ahol a 6-os megáll

— Látja? — kérdezte a szemközti KÖZÉRT-fiókra mutatva.

— Látom — vallottam be. Minek is tagadtam volna.

— Fejedelmi falatokat kapni ott. Már házhoz is küldik! A KÖZÉRT népbüffében már 3.50-ért remek bécsiszeletet adnak.

Egyre nagyobb lelkesedéssel szavalta:

— Sonka, kaviár, vad, hal, s mi jó falat, szemszájnak ingere...

— Nézze, Kaposi — intettem le. — A KÖZÉRT-nek nem kell a maga reklámja, megy az magától is.

Elkomorodott és szomorúan mondta:

— És mégis hiányzik onnan valami. Mit csinál mindig ebéd után?

— Egy óra ebédidőm van, közel lakom a szerkesztőséghez és így egy negyedórára mindig ledőlhetek.

Diadalmasan harsogta:

— Na látja! Ez hiányzik a KÖZÉRT-ből!

— Hogy képzeli? Nem lehet végigheveredni a pulton

— Persze, hogy nem lehet. Ez a hiba a KÖZÉRT-ben. Be kell vezetni a lefekvéses menüt. A büffé mellé pihenőt kell berendezni. A bécsiszelet akkor nem 3.50 lesz, hanem rökamiéval együtt 4.— forint. Aki negyedóránál tovább fekszik, az 15 percenként még 50 fillért ráfizet. Borjúpörkölt dívánnyal 4 forint. Tormásvirsli heverővel 3 forint. Aki akarja, feketéjét a díványhoz hozathatja.

Halkan tette hozzá:

— Persze, kell egy nyugalmazott díjbirkózó, vagy boxoló is az üzemben.

— Minek? — csodálkoztam

— Nézze, lesznek sokan, akik bliccelni akarnak. Hozatnak három feketét és órákig alszanak. Jóízűen horkolnak abban a biztos tudatban, hogy majd meglógnak a fizetés elől.

— És mi lesz azzal, akire majd gyanakszik a díjbirkózó?

— Kiveri az álmot a szeméből...

Kultúrgyorsfénykép

(Miként a lapok megírták Portoricoban 690.000 néger gyerek jelentkezett iskolábajárásra, ebből azonban az USA tanügyi hatóságok 290.000-et nem vették fel, azzal az indokolással, hogy így is éppen elég négergyerek jár iskolába.)

JACKIE (kis négergyerek): Főigazgató bácsi kérem...

MR. BABSON (ordít): Kikérem magamnak! Ha velem beszélsz, akkor hallgass!

JACKIE: Én...

MR. BABSON: Mi az, hogy én? Egy néger használja ugyanazt a személyes névmást, amit én használok! Most kénytelen leszek fertőtleníttetni a személyes névmást!

JACKIE: Tanulni szeretnék!

MR. BABSON: Haha! Most már tanulni szeretne! Akkor jutott volna eszedbe, mielőtt néger lettél! Most már késő!

JACKIE (sírva): De bácsi kérem... Én csak írni és olvasni szeretnék megtanulni...

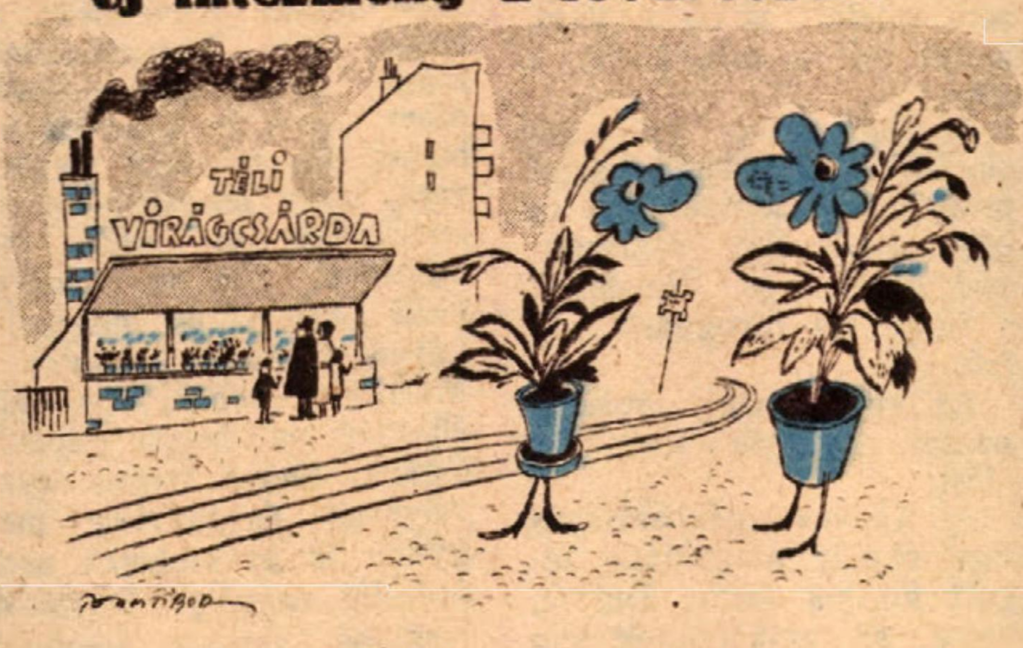
MR. BABSON: Hát látják, ez a néger szemtelenség! Nekem, aki Texasban seriff voltam és Portoricoban tanügyi főigazgató vagyok, elég, hogy olvasni tudok és ez a néger kölyök írni is akar tudni...

Amerika meg akarja vetni a lábát Formozán

— Így megvolnék valahogy, csak ne fújjon a szél.

Új intézmény a fővárosban

Egyik virág a másikhoz: Gyere öregem, menjünk a virágcsárdába! Leszopjuk magunkat a sárga földig...

Ludas Matyi AZ ÜZEMBEN

Meg lehet ismerni!

— Bemutatom az új élmunkásunkat.

Ez igen!

— Jóvágású fiú ez a Pista!
— Meghiszem azt! 1800 százalékot vág.

Elvtársak! Írjatok még többet a Ludas Matyi üzemi rovatába!

Pofára megy minden

Ezt a Mócsingot érdemes jobban megnézni. Megnemértett ember. De tehetség. Ő legalábbis gyakran hangoztatja. Egyébként a korongozóban dolgozik. Ha kedve van. Dehát hangulatember. Főfoglalkozása — készül a nagy kiemelésre.

Aszongya néha. Nem is néha. Gyakran:

— Nálunk pofára megy minden, az igazi tehetséget nem veszik észre, — és keservesen nevet. Fanyarul, mert ő egy bölcs. Kiváló egyetemi tanár lenne. Hallgasd csak!

— Itt rohadok a korongozóban, pedig micsoda egyetemi tanár lehetnék. Vagy ezredes. Vagy főispán. Vagy miniszter. Mindenesetre tiszta fejestípus vagyok.

Tényleg nagy feje van. Hogy mi van benne? Az sem rejtély.

— Nem is lesz belőlem sose nagyfejű — mondja.

— Amiben úgye téved, dehát megsértődik a drágám, ha felvilágosítod.

— Nem akarom kiemelni magam — mondogatja naponta hatvanhatszor. — Emeljenek ki az illetékesek, de talán a Cser, a Slezák, a Csinder rászolgált a Pártom bizalmára? — Természetesen munkaidő alatt mondogat. Nem párttag különben, viszont a szakszervezetnek régi nem fizető tagja. Negyvenhatban azonban négy párt is élvezte bizalmát. Paraszt-, kisgazda-, szocdem-, kompárt.

— Okos sorrend, mi, asszony? — mondta néha a feleségének. Nem volt okos. Sem ő, sem a sorrend.

— Az a szűrés is! — állt neki a multkor nagy lélegzettel. — Eh, pofára megy minden. Aki hajbókol, az a császár. Úgy bizony.

— Szabadság titkár elvtárs édes. Javul-e már az a titkári furunkulusa? Ó, hogyne javulna, gyönyörűen javul. Vagy: Főmérnök szaktárs kisztihand, szépséges becses neje hogy van? Csoda nő a neje, a becses.

Ez a Mócsing-féle önérzetes tónus. Mostanában gyakran mondogatja cigarettát sodorgatva:

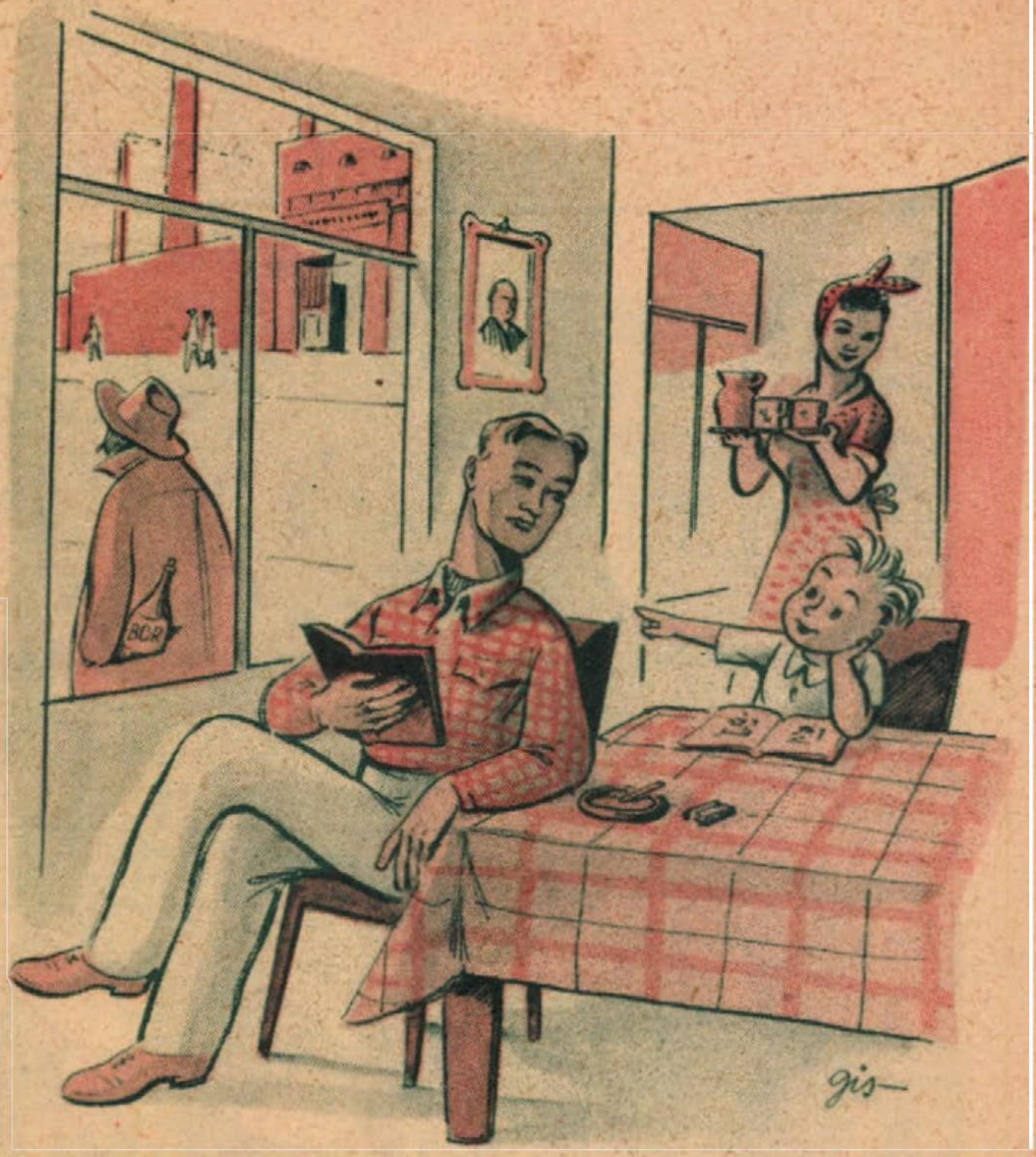
— Engem nem fognak kiemelni. Soha. Így kallódik el egy káder. Igaz-e Tibi, így kallódik el?

— Dolgozz, akkor nem kallódsz el. Az ám, — és köp egyet. — Tegnap sem csináltam semmit. — Dehát az esti mozgalmi munka a tömegszervezetekben kimeríti. Sok helyen tag. Ahol csak lehet. Tag. Ő a szürke tag. Minden műsorosestén ott van. Főleg a büffé műsorát kedveli.

Tegnap nagy öröm érte. Pardon. Csak öröm. Bocsánat. Mindössze meglepetés. Kiemelték. Eleinte még reménykedeit, hogy a Tervhivatalba, de leredukálódott a szomszéd műhelyre. Kicsit nehezebb korongok, kicsit nehezebb munka, de különben neki úgyis mindegy. Majd ott kézbeveszik a sztahánovistát, — mondta a csoportvezető.

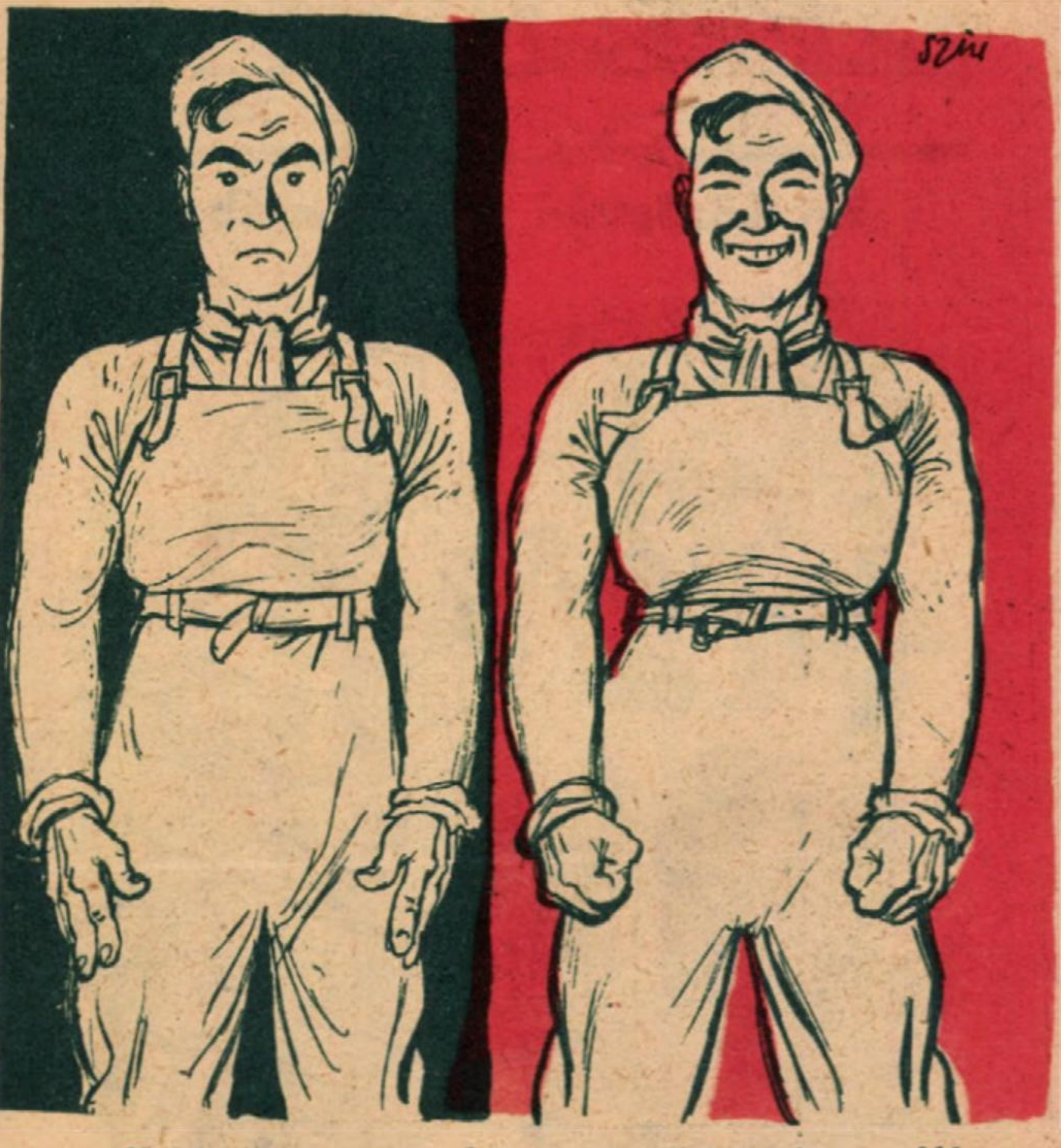
— Eh, — mondogatja újabban, — nem érdemes élni. Ahelyett hogy államtitkárt csinálnának belőlem, eh... — hát nem pofára megy itt minden?

Nagy S. József

— Apu, mostanában, amióta sztahánovista vagy, nem barátkozol a szomszédbácsival?
— Nem, mert neki még most sem változott meg a munkához való viszonya, illetve munkától való iszonya.

Bánat és öröm

— Miért olyan szomorú sztahánovista elvtárs?
— Megdőlt a rekordom.

— Miért olyan vidám, sztahánovista elvtárs?
— Mert én magam döntöttem meg.

Gépkongresszus

Nagygyűlést tartottak az egyik váciúti gyár gépei. A zsúfolásig megtöltött teremben egy stószreszelőt sem lehetett volna leejteni, annyi volt a nép, illetve a gép.

A ballonfúvó automata elnökölt, az előadói tisztet pedig egy sorozathúzó és egy gyorsvágó esztergapad töltötte be. Rendezők a fürge kis fúrógépek voltak.

Az elnök nagy szusszanással nyitotta meg az ülést:

— Kedves gépbarátaim! Egy rejtély megoldása végett jöttünk össze. Tudjuk, hogy az embereknek van egy új fűtőanyaguk, egy titkos szerük. amely élteti és serkenti őket. Ezt kell kikutatnunk.

Ezután a sorozathúzó automata lépett az emelvényre és így beszélt:

— Gépek! Követeljük a titkos szer használatának reánk való kiterjesztését! Mert, hogy ilyen létezik, az biztos. Én mindent megteszek, hogy bosszantsam az embereket, de hiába. Ha megállok, jön az a nagykezű Leviczki és megjavít. Látjuk a kaján mosolyt a Márhoffer arcán, ha nála áll meg valamelyik gépkollégánk. Menni fogtok nyavalyások és tényleg megyünk és az emberek arca örömtől ragyog. Termelni, termelni, mindig termelni! Miért? Minek? Kinek? Erre kérünk választ!

Dörgő taps után egy egész kis présgép, egy öttonnás kért szót:

— Én alig két hete csíptem meg egy nő ujját, de már másnap egy másik nyomkodta a pedálomat lelkesen. Nekem az a gyanúm, hogy ehhez a lelkes, céltudatos munkához valami köze van annak a szónak, amelyet oly gyakran hallok mostanában a rajtam dolgozó emberektől. Ez a szó pedig a szocializmus. Ez olyan valami, aminek bűvös ereje van. Azelőtt örültek, ha eltörtük valamelyik alkatrészünket. Legalább pihenünk, mondották. Most? Úgy vigyáznak ránk, mintha az övék lennénk.

— Én már ilyesmiről hallottam — szólt közbe az egyik hegesztőapparátus.

Egy huszonöttonnás présgép volt a következő felszólaló:

— Igazat adok az előttem szóló gépkollégámnak, én is hallottam, amikor az egyik ember azt modta a másiknak, hogy az ötéves terv meghozza a szocializmust! Azóta se nappalunk, se éjjelünk. Fordulatszámunkat emelik, holmi gyorsvágásokat vezetnek be, ők keresnek és boldogulnak, mi meg csak dolgozunk. Mehet ez így tovább? Lázadjunk fel!

Óriási lett erre a zaj. Egy síklapköszörű hangos fütyülésbe kezdett. De erre az asztalra csapott az elnöklő ballonfúvó:

— Ezt nem tűröm, csendet kérek!

Ijedten hallgatott el a sok rácsterkelő, spiralizáló, fogaskerékmaró és egyéb népség, illetve gépség.

— Gépek — kezdte a ballonfúvó, folyékony üveget okádva dühében. — Most új korszakot élünk. Az emberek a szocializmust építik, a gyár most azé, aki dolgozik, tehát az emberek féltő gonddal vigyáznak rá. Én azt javasolom, viszonozzuk ezt azzal, hogy mi is odaadóan szolgáljuk az embert. Fogadjuk tehát mi is el a szocializmust célnak!

Dörgő taps. Szavazásnál a szocializmust megszavazták, a reakciós huszonöttonnás présgépet pedig egyhangúlag gépjelöltté minősítették vissza.

Ezzel az ülés véget ért, az elnököt csapágyaikra emelve vitték ki a teremből.

Missik Rezső

Ludas Matyi

Felelős szerkesztő:
GÁDOR BÉLA
Szerkesztő:
TABI LÁSZLÓ
Lapkiadótulajdonos: SZABADSÁG lapkiadóvállalat.
Szerkesztőség: Honvéd-utca 10. Tel.: 127—750
Szikra Nyomda NV. V., Honvéd-u. 10.
Felelős nyomdavezető: Radnóti Károly.